

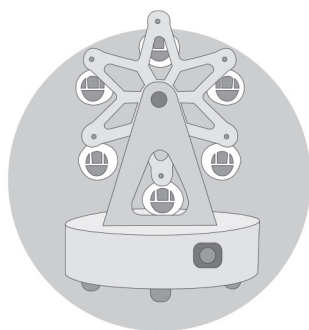

[PILLOW TALK]

บอกร้อยคำรัก

Ace เขียน Inemao ภาพ

Pillow Talk บอกร้อยคำรัก

Pillow Talk บอกร้อยคำรัก

Ace เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2448-5

ภาพปก Inemao

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 249 บาท

พินพูน

กระดานถนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เคยได้ยินว่าความรักมีหลายรูปแบบ ในภาษกรีกมีคำอธิบายความรักถึงสี่แบบด้วยกัน (บางครั้งถูกจำแนกเป็นหกแบบ) ไม่ธรรมดาเลยนะ แต่ความรักแบบไหนที่เราต้องการจริงๆ หรือเป็นสิ่งที่เราตามหามาตลอด แล้วความรักที่เรามอบให้คนอื่นนั้น...เป็นแบบไหนกัน

เอเวอร์วายขอเสิร์ฟนิยายรักฉบับยูริที่รู้กันดีว่านานๆ จะมาที แต่มาทีไรก็รับประกันความสนุกเข้มข้น เข้าถึงทุกอารมณ์แน่นอน โดยครั้งนี้เป็นผลงานของ Ace นักเขียนมากความสามารถอีกคนหนึ่ง ซึ่งแต่ละตัวอักษรได้ถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตของหญิงสาว ให้เราได้สัมผัสความรักในหลากหลายรูปแบบ

หวังว่าเมื่อพลิกอ่านจนจบแล้วจะได้รับความประทับใจ...หรือมากกว่านั้น
ถือนวนิยายเล่มนี้เป็นความรักแบบหนึ่งที่เอเวอร์วายอยากมอบให้แล้วกันนะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่
www.facebook.com/everyyyyy

Intro

ห้องทั้งห้องฉ่ำเย็นด้วยแอร์อุณหภูมิต่ำ มีเพียงแค่น้ำตาและลมหายใจเท่านั้นที่อบอุ่น หากแต่มันก็ไม่มากพอที่จะห่มทั้งใจให้คลายหนาวได้ ความปวดร้าวที่กัดกินหัวใจ รวากับถูกแช่ด้วยน้ำแข็ง มันเริ่มจากความเย็นเฉียบ สูดบรรยายย สูดความซาหืนในแบบที่เธอไม่เคยได้สัมผัสมาก่อน เธอหลอกตัวเองว่าไม่รู้สึกเจ็บปวด ทั้งที่ในความเป็นจริง มันก็ยังเจ็บแปลบอยู่อย่างนั้น

ขวดเหล้าวางอยู่ไม่ไกล เรียงกันตามลำดับระยะเวลาที่ถูกดื่ม เธอไม่รู้วาทัวเองดื่มหนักขนาดนั้นได้อย่างไร ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าดื่มเพื่อให้ตัวเองรู้สึกเมามายหรือเพื่อให้ทรนทรายด้วยความกลีหลาใครบางคน

เพลงจากกล่องดนตรีดังแว่วมาจากที่ไกลแสนไกล ไชลานหม่นเพียง
ไม่กี่วินาที แต่เสียงนั้นบรรเลงขึ้นมรยวาทกับหัวใจวันตรี...

บทที่ 1

When We First Met

เสียงพูดคุยดังผ่านห้วงอากาศที่เย็นเยียบ บานกระจกหน้าต่างพราวด้วยหยดน้ำ ช้างนอกฝนกำลังตกหนัก ทุกอย่างจมอยู่ภายใต้ความเปียกโชก ทิพย์วารีนั่งเหม่อมองทุกสิ่งรอบกาย ปล่อยให้สภาวะของสิ่งต่างๆ ไหลเคลื่อนผ่านตัวเธอไปอย่างช้าๆ

เข้ามาทำงานวันที่สอง ความตื่นเต้นลดลงไปบ้างแล้ว ย้อนกลับไปคิดถึงเมื่อวาน ทิพย์วาริจำได้ว่าตัวเองตื่นเต้นมากแค่ไหน สังคมผู้คนในมหาวิทยาลัยไม่เหมือนกับที่นี่

มันต่างกันโดยสิ้นเชิง...

ที่นั่น...ไม่ว่าจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง ต่อให้ดูดีมากแค่ไหน แต่ทุกคนก็ยังขาดเสน่ห์บางอย่างไป ทิพย์วาริไม่เคยรู้ว่าอะไรคือสิ่งที่วัยรุ่นมหา'ลัยไม่มี แต่ตอนนี้เธอคิดว่ารู้แล้ว มันคือความน่าหลงใหลของวัยทำงาน

พนักงานออฟฟิศ การแต่งกายที่ดีและสุภาพ การทำงานอย่างตั้งใจ ถึงแม้จะพูดคุยกันมากพอๆ กับที่ใช้เวลาทำงานก็ตามที แต่ทิพย์วาริคิดว่ามันก็ดีกว่าการนั่งเรียนในห้องท่ามกลางเพื่อนที่ว่างเปล่าอยู่ดี

ว่างเปล่า...เพราะเธอไม่สนิทกับใครเลย

เพื่อนตอนที่นั่งเรียน ไม่เป็นเพื่อนตอนกลับบ้าน และคาดว่าเมื่อเธอเรียนจบ ทุกคนจะกลายเป็นคนอื่นโดยสมบูรณ์ เป็นแบบนี้มาตั้งแต่สมัยมัธยม อย่างไรก็ตามทิพย์วาริชอบที่มันเป็นแบบนี้

ลืมเรื่องชีวิตวัยเรียนไป เปลี่ยนมานั่งมองคนคุยกัน อ่านริมฝีปากที่ขยับตามรูปคำ ฟังเสียงหัวเราะดังแทรกเป็นบางครั้ง และจู่ๆ ก็ไม่ได้ยินใครพูดอะไรเลย กลับปากทุกคู่ปิดสนิท บทสนทนารอบข้างเงียบลงเหมือนระบบการทำงานขัดข้อง หรืออาจคล้ายกับเครื่องเสียงที่ถูกถอดปลั๊กออกอย่างกะทันหัน เกิดอะไรขึ้น ทำไมทุกคนถึงได้เงียบ ไม่มีแม้แต่เสียงกระดากหรือปากกา

แทบหมดสิ้นความสงสัย เพียงแค่ทิพย์วารีมองตรงไปยังประตูทางเข้าภาพของผู้หญิงที่มีส่วนสูงราวหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตรขึ้นไป รูปร่างดีจนน่าอิจฉา ผิวขาวเนียนอมชมพู หน้าตาสวยกว่านางเอกดังๆ ในละครหลังข่าวค่า หากให้หาคำจำกัดความเพียงแค่ว่าหนึ่งประโยค เธอคงนึกออกเพียงแค่ว่า สวยเหมือนเทพธิดา

สวยมากถึงขนาดนั้น...ไม่เกินความจริงเลย

"ปราย นี่คุณเปลว บอสของเรา" ภาพพิมพ์บอกนักศึกษาสาวที่เอาแต่นั่งเหม่อมองอากาศ จนกระทั่งสุภาพสตรีที่อยู่จุดสูงสุดของบริษัทมายืนอยู่ต่อหน้าก็ยังไม่รู้ตัว

"ปราย!" ภาพพิมพ์เรียกเสียงดังขึ้นพร้อมทั้งสะกิดแขน

"คะ?" ทิพย์วารีสะดุ้ง หันไปมองพนักงานรุ่นพี่ด้วยความงุนงง แต่สิ่งที่สร้างความตกตะลึงให้เธอมากกว่า คือผู้หญิงที่เธอเพิ่งนึกแอบชมในใจ ตอนนี้อยู่ยืนอยู่ที่หน้าโต๊ะทำงานของเธอ

ตั้งแต่เมื่อไหร่...เธอเองก็ไม่รู้ตัวเหมือนกัน

"สวัสดีคุณเปลวชะลิ คุณเปลวคือบอสของเรา" ภาพพิมพ์ย้ำอีกครั้ง พลางหันไปส่งยิ้มให้เปลวรวีที่กำลังยืนมองนักศึกษาสาวด้วยสีหน้าเรียบเฉย

"สวัสดีคะ" ทิพย์วารียกมือไหว้ 'คุณเปลว' แล้วยิ้มเจื่อนๆ ทั้งประหม่าและเก๋อเชิน

ใบหน้าของคนที่กำลังมองมา สายตาคุณั้นให้ความรู้สึกอันตราย เธอกำลังวางตัวไม่ถูก

"สวัสดีคะ ทำงานวันแรกใช่ไหม ไม่เคยเจอกันมาก่อนเลย" เปลวรวี

ถามด้วยน้ำเสียงหวานน่าฟังของเธอ

"วันที่สองค่ะ ปรายมาทำงานในโครงการสหกิจฯ มหา'ลัยส่งมาค่ะ"
ทิพย์วารีตอบ ก้มหน้าหลบสายตาของคนที่อยู่ในตำแหน่งสูงกว่า

"ก้มหน้าเวลาคุยกัน คู่สนทนาลำบากใจนะค่ะ" เปลววีพูดหยอก
เมื่อนักศึกษาสาวเอาแต่ก้มหน้าหลบตาเธอ

"ขอโทษค่ะ ปรายไม่ได้เจตนาให้เป็นอย่างนั้น" ทิพย์วารีรีบพูดเมื่อถูก
อีกฝ่ายตำหนิกลายๆ

"ไม่เป็นไร แล้วงานยากไหมค่ะ พี่เลี้ยงสอนงานดีไหม" เปลววี
เหลือบตามองภาพพิมพ์ แล้วตั้งคำถามให้ทิพย์วารีตอบ

"ปรายยัง...เอ่อ" ทิพย์วารีอ้าอึ้ง เหตุเพราะเมื่อวานทั้งวันหมดไปอย่าง
ไร้ประโยชน์ ภาพพิมพ์ไม่ได้สอนงานอะไรให้เธอเลย เพียงแค่ให้ววนให้เธอ
ช่วยจัดเก็บเอกสารทั่วไป แล้วก็เอาแต่นั่งคุยกับเพื่อนพนักงานคนอื่นๆ เมื่อถูก
เจ้านายตั้งคำถามอย่างนี้ เธอจึงไม่รู้ว่าควรตอบอย่างไรดี ถ้าให้โกหกออกไป
นั้นก็ไม่ใช่นิสัยของเธอเลย

"ว่ายังไงค่ะ คำถามยากเกินไปหรือไง" เปลววีถามย้ำ

"พี่พิมพ์ใจดีค่ะ แต่ปรายยังไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร ปรายจะพยายามเรียนรู้
ให้มากกว่านี้นะค่ะ" เมื่อตอบตามตรงไม่ได้ เธอจึงตอบเลี่ยงไปให้พอใกล้เคียง

"ตั้งใจทำงานนะค่ะ ฉันอยากได้รับความร่วมมือที่ดีจากพนักงานทุกคน
เข้าใจใช่ไหมค่ะ" เปลววีรู้หรือว่าอีกฝ่ายตั้งใจตอบไม่ตรงคำถาม หากแต่เธอ
คร้านจะไล่บี้ให้ใครต้องอึดอัด

"เข้าใจค่ะ" ทิพย์วารีตอบและหลังจากนั้นเปลววีก็เดินจากไป

วันทั้งวันนับจากสิ้นฉากของบทสนทนา ทิพย์วารีแทบไม่มีสมาธิจดจ่อ
ต่อสิ่งอื่นใด เพราะเอาแต่นั่งคิดถึงเปลววี เธอนึกไม่ออกเลยว่าทำไมสมอง
ถึงได้มีแต่ใบหน้าของหล่อนล่องลอยอยู่ในนั้น นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนที่ขมย
จินตนาการ ผูกขาดอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว และเธอไม่อาจสั่งสมองให้เปลี่ยนไป
คิดถึงเรื่องอื่นได้

หลังเลิกงาน สายฝนที่บ้าคลั่งได้ล้าลาจากไปแล้ว แต่ฟ้ายังคงเป็น สีเทาเข้มไม่จางหาย ทิพย์วารีไม่มีอุปกรณ์สำหรับกันฝน ร่มหลายคันที่ทาง บริษัทมิไว้ให้พนักงานยืมกลับบ้านก็หมดไปจากกล่องเก็บตั้งแต่สิบนาทีก่อน แม่บ้านบอกกับเธอว่าอย่างนั้น คงเป็นเพราะเธอลงมาช้าเกินไป

คงไม่ตกอีกแล้ว เธอคิด

ระยะทางจากบริษัทไปจนถึงสถานีรถไฟห่างกันประมาณหนึ่งกิโลเมตร พนักงานบางส่วนเดินไปพร้อมกันเป็นกลุ่ม บางส่วนติดรถเพื่อนคนอื่นไป และบางส่วนขับรถส่วนตัวมาเอง ทิพย์วารียังไม่สนิทกับใครเป็นพิเศษ เธอจึง ไม่รู้ว่าควรเดินไปพร้อมใคร รุ่นพี่เพียงคนเดียวที่พอจะสนิทกันบ้างเล็กน้อย อย่างภาพพิมพ์ก็กลับพร้อมแฟนหนุ่มที่มารอรับและไปคนละทางกับเธอ ด้วยมารยาทและความเกรงใจ ทิพย์วารีจึงไม่เอ่ยถามทัก

"ปานนี้แล้ว ทำไมถึงยังไม่กลับบ้าน รอใครอยู่หรือคะ" เสียงที่เคยได้ยิน เมื่อตอนช่วงสายดั่งขึ้นอีกครั้งจากด้านหลัง ทิพย์วารีหันกลับไปมอง เธอ พบกับคนที่วนเวียนในความคิดของเธอจนไม่เป็นอันทำงาน นั่นไม่ใช่ ความผิดของหล่อน หากแต่เป็นความฟุ้งซ่านที่ไร้เหตุผลของเธอเอง

"ไม่ได้รอคะ ปรายกำลังจะกลับพอดี" ทิพย์วารีรีบเอ่ยตอบ

"แล้วกลับยังกะ บ้านอยู่ไกลไหม" เปลวรวีถาม

"ไม่ไกลคะ นั่งรถไฟไปลงที่สถานีต้นทาง แล้วเปลี่ยนไปนั่งรถ ประจำทาง ถ้าการจราจรไม่แย่มาก สักหนึ่งชั่วโมงก็ถึงบ้านแล้วคะ" ทิพย์วารี บรรยายการเดินทางของเธอในแบบสั้นๆ

"เวลารวมทั้งหมดคือหนึ่งชั่วโมง หรือแค่เวลาในการนั่งรถประจำทาง เท่านั้นคะ หนึ่งชั่วโมงที่ว่า" เปลวรวีฟังแล้วลองคิดภาพตาม เธอเดาว่าที่พัก ของทิพย์วารีนั้นอยู่ค่อนข้างไกล

"แค่เวลาในการนั่งรถประจำทางคะ" ทิพย์วารีบอกไม่หมด เธอยัง ไม่ได้นับเวลาเดินเท้าอีกสิบนาทีก่อนด้วย บ้านของเธออยู่ลึกเข้าไปในซอย จำเป็น ต้องเดินเข้าไปลึกพอสมควรกว่าจะถึงปลายทาง

"นี่กำลังเตรียมเดินไปสถานีรถไฟฟ้าใช่ไหมคะ"

"ใช่ค่ะ"

"ฉันติดรถฉันไป คุณจะได้ประหยัดเวลา"

คำชวนจากเปลวรวีมีอำนาจมากพอที่ทิพย์วารีจะไม่กล้ากล่าวคำปฏิเสธ เธออาจเกรงใจ แต่นั่นคือน้ำใจจากนายจ้าง เธอควรรับไมตรีนั้นเอาไว้ อย่างน้อยก็ได้ประหยัดเวลาในการเดินทางกลับบ้าน

อีกอย่าง...ยังไม่เป็นการขัดใจเปลวรวีด้วย

นั่งรถไฟฟ้ามารจนสุดสาย ใช้เวลาเพียงสามสิบนาทีในขบวนรถที่ เรียกได้ว่าด่วน (เกือบ) พิเศษของกรุงเทพฯ ต่อด้วยรถประจำทางคันสีเหลือง ทิพย์วารีโชคดีได้ที่นั่งใกล้ประตูทางออก รับช่วงต่อจากคนที่เพิ่งลงจากรถไป เมื่อสักครู่ แอร์เย็นฉ่ำทำให้คนเหนื่อยจากงานผ่อนคลายระหว่างทาง

การจราจรไม่แย่มากนัก ถนนบางช่วงโล่ง รถเคลื่อนที่ได้อย่างอิสระ ไร้สัญญาณไฟสีแดงขวางคัน ทิพย์วารีตื่นก่อนถึงที่หมายเพียงสองป้ายรถเมล์ เป็นไปโดยสัญชาตญาณของคนที่ใช้บริการมาอย่างชำนาญ เธอคิดแบบนั้น

เดินเท้าด้วยความเร็วจนเกือบกลายเป็นวิ่ง ทิพย์วารีกลับถึงบ้านก่อน ครบสิบนาทีของการเดินแบบปกติ ไฟสีขาวอมส้มส่องนวลตาจากเพดาน ระเบียง

แม่ นั่งรออยู่ตรงระเบียงนั้น ฝ้ามองด้วยสายตาม่อนกังวล รอยยิ้มโล่งใจ ประดับบนใบหน้าที่ผ่านมาร้อนผ่านฝนมาหลายสิบปี

"สวัสดีค่ะแม่" ทิพย์วารีเข้ามาในเขตบ้าน แม่ลงมารับถึงหน้ารั้วสีขาว พร้อมกุญแจและสายคล้องโซ่ขนาดเหมาะมือ ใช้ล็อกเพื่อความปลอดภัย เบื้องต้นของสองชีวิตที่อาศัยอยู่ที่นี่

"ทำไมไม่นั่งแท็กซี่เข้ามา มีดแล้วไม่ควรเดิน" รั่มภาถามกึ่งตำหนิลูก เธอไม่สบายใจนักกับการที่ลูกเดินเข้าซอยมืดๆ มาเพียงลำพัง

"เปลืองนะแม่ เดินมาแป๊บเดียวเอง ได้ออกกำลังกายด้วยไง" ทิพย์วารีพูด หัวเราะกลบเกลื่อน เธอรู้ว่าแม่เป็นห่วง

"เก็บไว้ไปออกตอนเช้า วิ่งไปทำงานเลยก็ได้ปาย จะก็ร้อยเมตรแม่ก็ไม่ว่า แต่ค่าๆ มีดๆ แม่ขอ รัมภามองหน้าลูก เธอกล่าวอย่างจริงจัง "พุงนี้ถ้ากลับค่า อย่าทำแบบนี้อีก"

เรื่องออกกำลังกาย ข้ออ้างทางเอาตัวรอดทั้งนั้น ทำไมคนเป็นแม่จะไม่รู้ และเพราะรู้...มันถึงเป็นข้ออ้างที่ฟังไม่ขึ้น

"รับทราบค่ะแม่" ทิพย์วารีแกลังหัวเราะอีกครั้งเพื่อให้บรรยากาศผ่อนคลายลง "อย่าขมวดคิ้วสิ แม่ดูเหมือนคุณยายพันปีทั้งที่ยังไม่แก่เลย"

คำชมแปลกๆ เรียกรอยยิ้มจากรัมภาได้ทันที เหมือนเธอถูกบอกว่า 'แก่' รวากับคนอายุพันปี ถ้าหากตีความไม่ผิดก็คงถูกต้องตามนั้น

"ขึ้นบ้านได้แล้ว แม่เตรียมข้าวไว้ให้ในครัว กินเสร็จค่อยอาบน้ำ พักผ่อน" รัมภาตัดบท

สองร่างเดินห่างจากรั้วสีขาว กลับเข้าบ้านหลังขนาดกะทัดรัด แสงไฟออร์มัลไลท์ดูอบอุ่นท่ามกลางความมืดของซอยเล็กๆ ที่เงียบสงบ

มือค่าที่มีเพียงสองคน แก้อื้อสามตัว ว่างเปล่าหนึ่งที่นั่ง แต่ทิพย์วารีก็ยังรู้สึกว่ามันไม่เคยว่างเปล่าถึงเพียงนั้น รวากับว่าเมื่อนานที่ผ่านมาเจ้าของแก่อียังคงอยู่ร่วมกันในบ้านหลังนี้

บทสนทนาวันเก่าก่อนยังคงย้อนกลับมาแว่วอยู่ในหัว เธอไม่อยากเชื่อเลยว่าใครบางคนจะไม่ได้อยู่ที่นี้อีกแล้ว

"คิดถึงนะคะแม่" หาใช้คำบอกกล่าวถึงบุคคลที่นั้งอยู่ตรงข้าม สายตาของทิพย์วารีมองผ่านความเปล่าโง่ง ไม่มีสิ่งใดให้มองเห็น

"คิดถึงเหมือนกัน" คนเป็นแม่ตอบ ห่วงอารมณ์โยเยหาไม่ต่างกัน ต่างเพียงแค่เธอเข้าใจโลกมากกว่าลูก

"แม่..."

"อะไร" รัมภาถาม

"ปายจะตั้งใจทำงาน พอเงินเดือนของเดือนนี้ออก ปายจะให้แม่หมดเลย" ทิพย์วารีพูด

รัมภายิ้ม พุดหยอก "ให้ถึงสิ้นเดือนค่อยว่ากัน ถึงไม่ให้ แม่ก็จะยึดหมด

อยู่ดี"

รอยยิ้มระหว่างคู่สนทนาเบ่งบานอีกครั้ง มือคำดำเนินไปท่ามกลาง
เรื่องราวระหว่างวันที่ทิพย์วารีเก็บมาแล้วให้แม่ฟัง เธอเล่าทุกอย่าง ไม่เว้น
แม้แต่เรื่องที่ได้เจอเปลวรี

เจ้านายใจดีที่อุตสาห์ขับรถมาส่งเธอถึงสถานีรถไฟฟ้า...

บทที่ 2

Rumors

ในวันถัดมา...ตกเย็น ฟ้าครีมี เมฆสกปรกปกคลุมจนมองไม่เห็นดวงอาทิตย์

มันเป็นอีกวันที่ท้องฟ้าไม่เข้าข้างการเดินทางกลับบ้าน ทิพย์วารียังคงไม่มีร่มในมือ มองไปในถังใส่ร่มสงเคราะห์สำหรับพนักงานที่ว่างเปล่า เหมือนกับเมื่อวาน

โชคไม่เข้าข้างอีกแล้ว

จู่ๆ ก็รู้สึกไม่เป็นมิตรกับสายฝน ทั้งที่เคยชอบมาก่อนหน้านี้ อารมณ์ร้อนไม่เย็นขึ้นเหมือนกับหยดน้ำที่โปรยลงมา ทิพย์วารีกังวล กลัวแม่เป็นหวัด

ฝนตกหนักขนาดนี้ เธอจะไล่ลี้ศีระะพ้นจากอาคาร จะกลับบ้านได้อย่างไร

ไม่อยากเรียกร้องรับจ้างผ่านแอปพลิเคชันสี่เขียว ไม่อยากเสียค่าแท็กซี่เกินหลักร้อย ความอยากประหยัดทำให้เธออดทนรอ

และไม่อาจรู้...ว่าจะต้องรอไปถึงเมื่อไหร่

"เจอคุณอีกแล้ว" ดังมาจากด้านหลัง ทิพย์วาริรู้โดยทันทีว่าใครพูด

เสียงของเปลวรี...เจ้านายคนสวยที่เธอเอาไปไม้เล้าให้แม่ฟัง

หันกลับไปยิ้มให้เหมือนคนไม่เต็มใจ แต่ไม่ใช่...เธอแค่ตื่นเต้นที่ได้เจอกันอย่างใกล้ชิดอีกครั้ง นับเป็นวันที่สอง แต่ทิพย์วาริกลับรู้สึกประหม่า ไม่น้อยกว่าวันแรก

"สวัสดิ์ค่ะ" ทิพย์วารีกกล่าวทักทาย

"วันนี้ฝนตกหนัก คุณกลับยังงัยคะ"

คนถูกถามได้แต่ยิ้ม คิดคำตอบ เพราะแม้แต่ตัวเองก็ยังหาคำตอบให้กับสถานการณ์นี้ไม่ได้

"รอให้ฝนหยุดแล้วค่อยไปขึ้นรถไฟฟ้าค่ะ" คงต้องเป็นอย่างนั้น ทิพย์วาริไม่มีแผนอื่น การเรียกหารถรับจ้างเป็นสิ่งที่เธอคิดจะทำ

เปลวรวีส่งยิ้มบาง สายหน้าน้อยๆ แล้วพูด "ไม่หยุดหรอกค่ะ จนกว่าจะดึกตื่น ฝนนี้จะตกตลอดทั้งคืน ฉันรู้"

มีแนวโน้มว่าจะเป็นเช่นนั้นจริง ทิพย์วาริพยายามไม่คิด แต่เธอก็เห็นตามสภาพอากาศว่าเปลวรวีน่าจะพูดถูก

"ติดรถฉันไปลงที่สถานีเหมือนเมื่อวานไหมคะ ฉันกำลังจะกลับพอดี" เปลวรวีถาม

อีกแล้วเธอ ทิพย์วาริคิด เธอเกรงใจ

"ไปกันเถอะค่ะ ก่อนที่รถจะติดไปมากกว่านี้" เปลวรวีไม่รอฟังคำตอบ หากแต่เดินนำ โดยวางมือตะบ่าของทิพย์วาริเบาๆ เป็นเชิงให้เดินตามไปทางเดียวกัน

ท้ายที่สุด...ทิพย์วาริก็ต้องยอมตกลงไปด้วยโดยฉุฉฉ

สองชั่วโมงในรถยุโรปคันหรู กลิ่นน้ำหอมจากเรือนกายคนขับ อบอวลกรุ่นละมุนที่สุดในความคิดของทิพย์วาริ เธอนั่งเบาะข้างเจ้านายที่กำลังตั้งใจขับรถ ข้อตกลงที่บอกว่าจะขอลงแค่สถานีรถไฟฟ้าเป็นอันถูกยกเลิกไปโดยปริยายเมื่อฝนเทลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมตา

ขณะที่อีกนิดเดียวจะถึงบ้านได้เลื่อนขึ้นไปบนสถานี เปลวรวีบอกว่าถ้าลงไปต้องเปียกแน่ จึงเลือกขับรถผ่าน และถามเธอบ้านอยู่ที่ไหนแน่นอนว่าเจ้านายคนสวยไม่ยินยอมรับฟังข้ออ้างใดๆจากเธอ สุดท้ายเธอก็ต้องเป็นฝ่ายยอมให้หล่อนขับมาส่ง

"เลี้ยวซ้ายข้างหน้า ขับตรงเข้าไปเรื่อยๆ ก็ถึงแล้วค่ะ" ทิพย์วาริบอก

เส้นทาง

"ชอยนี่นะคะ" เปลวรวิห์มนพวงมาลัย หักเลี้ยวเข้าชอยฝั่งซ้ายมือตามคำบอก ถนนมืดสลัวไม่สว่างนัก บ้านเรือนตั้งอยู่ห่างกันพอสมควร ดูแล้วไร้ซึ่งความปลอดภัยสิ้นดี เธอมองนักศึกษาสาวด้วยหางตาพลางคิดว่าหล่อนจะทำอะไรหากต้องกลับบ้านอย่างนี้ทุกวัน แล้วตอนเช้านั้นหล่อนไปทำงานด้วยวิธีใด หากให้เธอเดา คิดว่าทิพย์วารีคงเดินไปขึ้นรถประจำทางที่หน้าปากชอย เพื่อไปต่อรถไฟฟ้า แล้วเดินเท้าตรงเข้าบริษัท

"คุณเดินกลับบ้านอย่างนี้ทุกวันเลยหรือคะ"

"ค่ะ ต้องเดิน" ทิพย์วารีตอบ

"ไม่มีคนรับส่งเลยหรือคะ" เปลวรวิห์ถาม รอฟังคำตอบ

"ไม่มีค่ะ คุณพ่อเคยไปส่ง แต่ตอนนี้คุณพ่อไม่อยู่ เลยไม่มีใครไป"

ทิพย์วารีบอก

"คุณพ่อไปไหนล่ะคะ ถึงไม่ไปส่ง"

"เพิ่งเสียเมื่อสองเดือนที่แล้วนี่เองค่ะ" ทิพย์วารีตอบด้วยรอยยิ้ม กลบเกลื่อนความคะเนิงหาที่มีต่อพ่อ

"อา...ฉันเสียใจด้วยนะค่ะ ไม่น่าถามคุณเลย" เปลวรวิห์น้ำใจเอ็นดูตระหนักได้ว่าตัวเองเพิ่งถามในสิ่งที่ไม่สมควร

"ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ไม่ใช่ความลับอะไร"

"แล้วรถของคุณพ่อล่ะคะ ทำไมคุณไม่ขับไปทำงาน" เปลวรวิห์ยังคงอยากรู้ เธอคิดว่าถนนหนทางแถวนี้ไม่ควรจะมีใครมาเดินเฉิดฉายล่อใจและไม่สบายใจ หากลูกน้องของเธอจะทำเช่นนั้น

"ขายไปแล้วค่ะ เรามีเรื่องต้องใช้เงิน" ทิพย์วารีตอบไปตามความจริง "คุณเปลวรจอดที่บ้านหลังถัดไปเลยค่ะ ถึงแล้ว"

"รับทราบค่ะ" เปลวรวิห์ชะลอจอดรถที่หน้าบ้านหลังหนึ่ง เธอมองผ่านรั้วสีขาวเข้าไปด้านใน ตัวบ้านมีขนาดไม่ใหญ่มาก บ้านไม้ชั้นเดียวสีขาวสะอาดตา ยกสูงจากพื้นดินเล็กน้อย แสงไฟสีส้มอ่อนลอดผ่านกระจก มีหญิงวัยกลางคน หน้าตาทำทางดูใจดียืนกอดดอกโรออยู่ที่ระเบียงบ้าน

"ขอบคุณมากนะค่ะ คุณเปลวใจดีกับปรายมากจริงๆ" ทิพย์วารีเรียกมือไหว้
 "ด้วยความยินดีค่ะ นั่นแม่คุณไซ้"ไหมคะ" เปลววิ่งมองออกไปนอก
 กระจก รถ หญิงวัยกลางคนเดินถือร่มออกมาเย็นชืดริ้ว เธอจึงกดลดกระจกลง
 เพื่อให้ทิพย์วารีได้พูดคุยกับคนข้างนอก

"ค่ะ แม่ของปรายเอง" ทิพย์วารีตอบ แล้วหันไปพูดกับแม่ของเธอ
 "สวัสดีค่ะแม่" เธอไหว้แม่

"มากับใครนะปราย" รัมภาถามลูกสาวที่มาพร้อมคนแปลกหน้า เธอ
 เปิดประตูรั้วแล้วเดินเข้าไปใกล้รถ

"นี่คุณเปลว เจ้านายของปรายค่ะแม่ ฝนมันตก คุณเปลวเลยมาส่ง"
 ทิพย์วารีช่วยไขข้อสงสัยของแม่ คาดว่าแม่ต้องนึกออกเพราะเธอเคยเล่า
 ให้ฟังแล้ว

"สวัสดีค่ะคุณแม่" เปลววารีเรียก 'แม่' ตามทิพย์วารี เพราะเธอเองก็
 ไม่รู้ว่าควรต้องใช้สรรพนามไหน

"สวัสดีค่ะคุณเปลว ขอบพระคุณมากนะค่ะที่มาส่งปราย คุณทานอะไร
 มาหรือยังคะ เข้ามานั่งพักก่อนก็ได้คะ ทานข้าว ต้มน้ำเย็นๆ ให้ชื่นใจ อีกสักพัก
 ค่อยกลับ" รัมภาเอ่ยชวน เธอรู้สึกถูกชะตากับเจ้านายของลูกตั้งแต่แรกเห็น

"แม่...มีดแล้ว คุณเปลวคงต้องรีบกลับนะค่ะ" ทิพย์วารีเตือน เมื่อแม่
 ชวนเจ้านายให้เข้าไปนั่งในบ้าน แค่นี้เปลววารีก็เสียเวลามากพอแล้ว

"ไม่รีบหรอกค่ะ รู้สึกว่าคอกแห่งนี้दनน้อย ถ้าได้ตม้มน้ำสักแก้วคงดีขึ้น"
 เปลววารีพูด

รถยนต์คันงามของเปลววารีเคลื่อนเข้ามาจอดในเขตบ้าน ภายใต้
 การต้อนรับอย่างดีจากเจ้าของบ้านที่แสนมีมิตรไมตรี เธอเดินเข้ามาด้านใน
 พบว่าสิ่งของทุกอย่างถูกจัดวางไว้อย่างเป็นระเบียบ บ้านหลังนี้ไม่ได้กว้าง
 มากนัก กะด้วยสายตาก็พอเดาออกกว่าสร้างไว้รองรับผู้อาศัยเพียงไม่กี่คน
 และดูเหมือนว่าทิพย์วารีจะอยู่กับแม่แค่สองคนเท่านั้น

"น้ำค่ะ" รัมภาเดินถือแก้วน้ำมาวางบนโต๊ะในห้องรับแขก

"ขอบคุณค่ะ" เปลววารีกล่าว ก่อนจะยกแก้วขึ้นดื่ม

"ทานข้าวมาหรือยังคะ คุณเปลวหิวไหม" รัมภาถาม

"ยังเลยคะ หิวอยู่เหมือนกัน เดี่ยวว่าข้ากลับจะแวะซื้ออาหารแซ่แข็งจากร้านสะดวกซื้อไปทานที่คอนโดฯ" เปลวรีตอบ

"โอ...ไม่ดีหรอกคะ อาหารแซ่แข็งนะไม่สดใหม่ ถ้าคุณเปลวไม่รังเกียจทานด้วยกันที่นี่ก็ได้แหละคะ ได้เวลามื้อเย็นของบ้านนี้พอดี" รัมภาถือโอกาสชวนอีกครั้ง

"แม่..." ทิพย์วารีไม่เข้าใจเลยว่าแม่ของเธอจะหวังรังเปลวรีไว้ทำไม ไม่ใช่ว่าเธอไม่สะดวกใจ หรือไม่อยากให้หล่อนร่วมโต๊ะด้วย แต่เธอวางตัวไม่ถูก เธอกลัวเธอทำอะไรไม่ดีต่อหน้าเปลวรี

"ถ้าคุณแม่ไม่รังเกียจ เปลวก็ยินดีร่วมทานมื้อค่ำที่นี่คะ"

สุดท้ายอาหารค่ำก็มีแขกกิตติมศักดิ์นั่งร่วมโต๊ะด้วย ทิพย์วารีแอบมองเปลวรีตลอดมื้ออาหาร เธอคิดว่าบุคลิกของเปลวรีนั้นน่าหลงใหล อ่อนหวาน เป็นผู้ใหญ่

เปลวรีอาจเป็นใครสักคนที่ผู้หญิงที่ชื่นชอบเพศเดียวกันทุกคนจะโหยหา

"เจ้านายของปราชัยน่ารักมาก แม่ชอบเธอนะ" รัมภาบอกลูกสาว หลังจากทีเปลวรีเพิ่งกลับไปได้สักพัก

"แม่ถึงรังเธอให้อยู่บ้านเรานานๆ แม่ใจร้ายมากนะคะ ปราชัยนี่เกร็งไปหมดเลย" ทิพย์วารีพูดด้วยน้ำเสียงงอนเล็กน้อย

"รังตรงไหน เธอมาส่งปราชัย แม่แค่ชวนให้เธอเข้ามาดื่มน้ำให้ชื่นใจอีกอย่าง...เธอบอกว่าเธอหิว แม่เลยชวนกินข้าว ใจร้ายอย่างไรมิทราบคะคุณปราชัย" รัมภาทำเสียงล้อเลียน ส่งผลให้ทิพย์วารีเบ้าปากตอบ จากนั้นก็กลายเป็นเสียงหัวเราะของคนทั้งคู่

เสียงหัวเราะที่นานๆ ครั้งจะได้ยิน หลังจากที่สูงเสียงหัวหน้าครอบครัวไป

เสื้อสูทสีดำที่เข้คลุมร่างเพื่อบรรเทาความเหน็บหนาวจากแอร์รถยนต์ ถูกยื่นส่งให้แม่บ้านที่ออกมาเฝ้ารอรับตามหน้าที่ เปลวรีไม่ได้กลับไปทีคอนโดฯ

“ไม่มีความคิดแต่แรกด้วยซ้ำว่าจะซื้ออาหารแช่แข็งมากิน

เธอมีบ้าน...มีคนรับใช้ที่พร้อมดูแลเอาใจใส่ตลอดเวลา ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาอาหารจากร้านสะดวกซื้อตามข้ออ้าง

“ไม่กินข้าวอะ อิ่มแล้ว” เปลรวรีบอกสาวใช้

“ค่ะ” คนใต้อำนาจขานรับ ไม่เคຍยันเคຍย เจ้าของบ้านจะหิวหรืออิ่มจริงหรือไม่จริง ไม่ใช่หน้าที่ที่ต้องซักไซ้ แค่ทำตามคำสั่งก็พอ

เปลรวรีเดินกลับขึ้นห้องนอนของตัวเอง ความคิดของเธอช่างว่าวุ่น น่ารำคาญ แต่ในอกอุบยามนึกถึงช่วงเวลาที่นั่งกินข้าวร่วมกับครอบครัวของลูกน้อง เธอไม่เคยเลย ไม่เคยสักวันที่จะได้นั่งร่วมโต๊ะกับครอบครัวทุกมื้อของทุกวัน มีแค่เธอคนเดียวที่นั่งว่างเปล่าอยู่ที่โต๊ะอาหาร อาจจะมีบางวันที่นั่งกับคนอื่น แต่มันต่างออกไป เธอไม่เคยรู้สึกอบอุ่นขนาดนี้มาก่อนเลย

นางอิจาทิพย์วารีที่มีแม่มาเยือนรับกลับบ้าน ส่วนเธอเมื่อมาถึงสถานที่ทุกหัวนอน กลับไม่มีใครเลย แม่บ้าน สาวใช้ ทุกคนล้วนทำตามหน้าที่ ถ้าไม่มีค่าจ้าง พวกนั้นก็จะไม่สนใจเธอ พวกเขาจะไม่เอาใจใส่เธอ นั่นคือสิ่งที่เธอตระหนักรู้

ช่วงยี่สิบสามนาฬิกา เปลรวรีอาบน้ำ เปลี่ยนมาใส่ชุดนอน สมองยังไม่หยุดครุ่นคิดถึงเรื่องราวต่างๆ นานา อาการโหยหาห้วงหายไปนานแล้ว แต่มันกลับมารังควานเธอเพียงเพราะการไปบ้านของทิพย์วารีในวันนี้

แอลกอฮอล์ในแก้วใบเล็กถูกรินเข้าปาก ไหลผ่านลำคอ ก่อนจะได้ผ่านอวัยวะต่างๆ ที่อยู่ภายในร่างกาย มันถูกละลายแล้วซึมผ่านจิตใจของเธอก่อนมีหลายเรื่องให้คิด

แต่เรื่องหนึ่ง...ไม่อาจหยุดคิดได้เลย นั่นคือความสวยของทิพย์วารี เธอสนใจเหล่านั้ตั้งแต่เดินเข้าบริษัทแล้วเจอเหล่านั้เหม่อ เครื่องหน้าราวกับตุ๊กตาที่ถูกปั้นแต่งอย่างประณีตด้วยช่างทำตุ๊กตามีมือดี

หน้าตาแบบที่เธอชอบ บุคลิกแบบที่เธอสนใจ ทิพย์วารีมีทุกอย่างที่เธอจะสนใจได้

ในความหม่นหมองของบรรยากาศ ใบหน้าสวยเย็นชาของเปลวรีก็กลับ
ปรากฏรอยยิ้มอ่อนโยน เธอวางแผนว่าพรุ่งนี้จะตื่นแต่เช้าเพื่อทำเรื่องบางอย่าง
ที่เพิ่งคิดขึ้นได้

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624485.html>